



Република Србија  
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ  
Гж1. 755/2017  
19.06.2018. године  
Н и ш

**У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ**, у већу састављеном од судија: Јелене Јовановић председника већа, Ружице Јовановић и Зорице Цветковић, чланова већа у правној ствари тужиоца А.Д. из ....., чији је пуномоћник Миодраг Раданчић адвокат из ....., против туженог С. п. т. р., „К.п“ В.А.ПР ....., чији је пуномоћник Живота Стојановић, адвокат из ....., ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог изјављене против пресуде Основног суда у Књажевцу ЗП1.36/16 од 17.11.2016. године, у седници већа одржаној дана 19.06.2018. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована жалба туженог С. п. т. р., „К.п“ В.А.ПР ..... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Књажевцу ЗП1.36/16 од 17.11.2016. године, у ставу првом изреке, у делу којим је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду, као и у ставу другом изреке.

**ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** иста пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да га тужени врати на исте или сличне послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, а тужени се обавезује да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 63.888,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на жалбу.

## Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 07/2015 од 31.07.2015. године, донето од стране туженог С. п. т. р., „К.п“ В.А.ПР ..... и обавезан је тужени да тужиоца врати на исте или сличне послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 165.750,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целости, из свих законских разлога предвиђених у одредби чл.373.ЗПП, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду преиначи у смислу жалбених навода.

Тужилац је изјавио одговор на жалбу са предлогом да Апелациони суд одбије жалбу туженог као неосновану и потврди првостепену пресуду.

Испитујући побијану пресуду сходно чл.386. ЗПП („Сл. гл. РС“, бр 72/11, 55/14), Апелациони суд је нашао да је жалба делимично основана.

У поступку пред првостепеним судом и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. тач.1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреда из тачке 12 исте одредбе на које се жалбом указује, јер првостепена пресуда садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, на којима суд заснива свој закључак.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог по уговору о раду на неодређено време из 1999. године на пословима возача-радника. Решењем туженог од 31.07.2015. године, отказан је уговор о раду тужиоцу, сходно чл.179. тач.2, 3 и 5. Закона о раду. Решење о отказу уговора о раду

није сачињено у форми, нити има садржину каква је предвиђена одредбом чл.185. Закона о раду, јер у њему није наведен основ престанка радног односа, односно у решењу није наведен тачан датум повреда, место и начин извршења, као и то да тужени није тужиоцу доставио упозорење пред отказ уговора о раду. Тужени је током поступка навео да му је тужилац саопштио да више не жели да ради јер иде у Аустрију и да од 20.10.2014. године није долазио на посао, које саопштење је тужени третирао као усмену изјаву о отказу уговора о раду, а оспореним решењем му је отказао уговор о раду из разлога што је последњи пут долазио на рад августа месеца 2014. године и из разлога што радну дисциплину није поштовао, напуштао радно место увек када власник није био присутан на послу. Тужилац је оспорио наводе туженог о томе да је било када саопштио туженом да не жели да ради код њега.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца, за поништај оспореног решења, дајући за своју одлуку правилне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд.

Послодавац може дати отказ запосленом ако утврди да запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца чл.179. ст.2. тач.5 и ст.3. тач.8. Закона о раду („Сл. гл. РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14).

Међутим, одредбом чл.180. ст. 1 и 2. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из чл.179. ст.2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из ст.1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (ст.2).

Наиме, смисао упозорења је да се запосленом стави до знања да је својом радњом, односно поступком изазвао настанак отказног разлога, како би се изјаснио о свему што му се ставља на терет, а пре свега о томе да ли је учинио повреду радне обавезе, односно нарушио радну дисциплину. С тим у вези, битно је да запосленом буде омогућено да се изјасни. Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду представља акт покретања дисциплинског поступка, који треба да изазове реакцију запосленог и његово изјашњење о предоченом отказном разлогу. Према томе, упозорењем се запосленом ставља до знања да постоје околности које према схватању послодавца формирају отказни разлог. Циљ упозорења је да се запосленом омогући да изнесе одбрану и изјасни се о радњама за које послодавац сматра да престављају разлог за отказ уговора о раду.

У конкретном случају, тужени није доставио доказе да је писаним путем упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду, те да му је оставио рок од најмање 8 дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У односу на примењени отказни разлог то представља повреду поступка доношења решења о престанку радног односа, што га чини незаконитим, како правилно закључује првостепени суд.

Осим тога, првостепени суд је такође правилно оценио да тужени током поступка није доказао да је наступио отказни разлог предвиђен у одредби чл.179.ст.1. тач.2 и 3. Закона о раду, при чему из чињеничног основа који је изнет у оспореном решењу не произилази да је евентуално наступио други отказни разлог прописан овом одредбом.

Нису основани жалбени наводи да је првостепени суд третирајући радњу као странку у парничном поступку повредио одредбе Закона о парничном поступку. Сходно чл.74. ЗПП, прописано је да странка у поступку може бити свако физичко и правно лице, а посебним прописом одређује се ко осим физичких и правних лица може бити странка у поступку. С.п.т.р. коју оснива приватни предузетник нема својство правног лица. Одредбом чл.83. Закона о привредним друштвима („Сл. гл. РС“ бр.36/2011, 99/2011, 83/2014, 5/2015) прописано је да је

предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које је као такво регистровано у складу са законом о регистрацији. Наиме, како је у конкретном случају тужени код Агенције за привредне регистре регистрован под називом С. п.-т. р. К. – П., В. А. ПР ....., под којим називом је и означен у тужби, односно осим назива радње наведено је и име предузетника, из којих разлога су неосновани жалбени наводи да је тужени погрешно означен.

Тужени у жалби наводи да је решењем АПР од 04.11.2016.године дошло до прекида обављања делатности туженог до регистрације наставка делатности што је од значаја за оцену основаности захтева за враћање тужиоца на рад. Наиме, неспорно је да је наведеним решењем Агенције за привредне регистре дошло до прекида обављања делатности међутим, како тужени истим решењем није брисан из регистра, већ је у истом наведено да ће прекид трајати до регистрације датума наставка обављања делатности, што значи да тужилац моментом наставка обављања делатности туженог сходно одредби чл.191. ст.1.Закона о раду стиче право да се врати на рад, то су изнети наводи без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Стога из изнетих разлога Апелациони суд налази да нису основани наводи туженог да је побијана пресуда донета на основу погрешног и непотпуног чињеничног стања, јер је првостепени суд ценио све приложене и предложене доказе у смислу чл.228. и 231 ЗПП, а све сходно чл.8 ЗПП и правилном оценом расправио све одлучне чињенице које су релевантне за правилно одлучивање у овој правној ствари. На основу правилно утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка будући да су исти одређени и одмерени у складу са одредбама чл.153. и 154. ЗПП.

Са изнетих разлога, а на основу чл.390. и 401. тач.2. ЗПП, одлучено је као у

ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, када је у питању захтев тужиоца за враћање на рад, овај суд налази да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, те је у том делу одлука првостепеног суда преиначена.

Наиме, одредбом чл. 191. ст. 7. Закона о раду прописано је да, ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад, а на име накнаде штете досудиће запосленом износ до шест зарада запосленог, а одредбом ст. 8. истог члана да се под зарадом из става 5. и 7. овог члана сматра зарада коју је запослени остварио у месецу који претходи месецу у коме му је престао радни однос.

Применом напред цитиране одредбе, овај суд је одбио захтев тужиоца за враћање на рад, налазећи да је постојао основ за престанак радног односа, јер је сам тужилац изјавио да од 20.10.2014. године није долазио на рад, али да послодавац није поступио по одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа (није достављено упозорење тужиоцу на околности постојања разлога за отказ уговора о раду и отказан му је уговор о раду неблаговремено).

Такође, на основу исте законске одредбе, овај суд је тужиоцу досудио накнаду штете у износу од 63.888,00 динара, који износ представља три зараде тужиоца у висини минималних, важеће у јуну месецу 2015. године, као месецу који је претходио месецу у коме је тужиоцу престао радни однос. Тужилац није радио код туженог од 20.10.2014. године, али тужени је на његово име код надлежних фондова вршио уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, те како зарада запосленог не може бити мања од минималне, која је у јуну 2015. године износила у нето износу 21.296,00 динара, то је суд одлучио као у изреци пресуде под бројем

два применом чл. 394. тач. 4. ЗПП.

У жалбеном поступку тужилац је истакао захтев за накнаду трошкова за састав одговора на жалбу. Овај суд налази да захтев није основан с обзиром да се не ради о нужним трошковима, јер су у одговору на жалбу изнети наводи који су истицани и цењени пред првостепеним судом, па је сходно чл.165.ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 19.06.2018. године, Гж1. 755/2017**

**Записничар,  
Слађанка Тасић**

**Председник већа-судија,  
Јелена Јовановић**

**Судија известилац  
Зорица Цветковић**